

Arrest

nr. 227 954 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 september 2018 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van de heer M.E.B., die de Spaanse nationaliteit bezit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 27 maart 2019 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Zij werd op 28 maart 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.09.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met E.B.M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon is de zoon van de broer van de moeder van de halfbroer van betrokkene. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen bloed- noch aanverwantschap bestaat tussen betrokkene en de moeder van zijn halfbroer, en bijgevolg ook niet tussen betrokkene en de zoon van de broer van de moeder van zijn halfbroer.

Voor zover betrokkene de zoon van de broer van de moeder van zijn halfbroer beschouwd als zijnde familie, dient opgemerkt te worden dit volgens het culturele besef van de West-Europese samenleving niet het geval is.

Om verschillen in het culturele besef van verwantschap aan te geven wordt in de culturele antropologie de term "kinship" of "kin" gebruikt. In de West-Europese samenleving wordt slechts een beperkt deel van het totaal aan verwanten tot de "kin" van iemand beschouwd. De referentiepersoon behoort niet tot de "kin" van betrokkene zoals die aanvaard wordt in de West-Europese samenleving, noch kan betrokkene aanzien worden als familie volgens de bepalingen van het Belgisch erfrecht. Hij behoort immers niet tot de 1 van de 4 orden van erfgerechtigden die volgens het Belgische erfrecht beschouwd worden als "familie".

Er dient tevens opgemerkt te worden dat in het kader van de voorgaande beslissingen dd. 22.12.2017 en 08.06.2018 reeds werd gemotiveerd dat er geen bloed- noch aanverwantschap bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene kan dan ook geen aanvraag gezinshereniging volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 indienen in functie van de referentiepersoon. De voorgelegde stukken ten gronde doen hier geen afbreuk aan.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks

het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Deze bijlage 20 is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42, §§ 1,3,4, 47/1, 2°, 47/2, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verschaft verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Vermits de aanvraag van verzoeker en dus ook de bijlage 19ter dateren van 25.09.2018 dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dewelke getroffen werd op 27.03.2019 laattijdig genomen werd en zodoende met schending van artikel 42, §1 Vw. alsook met schending van artikel 52, §4,2e lid Vb..(zie stuk 1) In het geval van verzoeker liep de termijn bepaald in voornoemde bepalingen (met betrekking tot het treffen alsook het ter kennis brengen ervan) immers tot en met 25.03.2019.

Vermits verzoeker zich bij het gemeentebestuur aanbood op 26.03.2019 en aangezien het gemeentebestuur op dat ogenblik geen kennis had van enige beslissing omtrent zijn aanvraag (noot: er was op dat ogenblik ook geen beslissing getroffen door verwerende partij), leverde zij aan verzoeker een bijlage 15 af. (stuk 2) Het is pas daags nadien en wel op 28.03.2019 toen verzoeker ter gelegenheid van het ophalen van zijn F-kaart zich opnieuw aanbood bij het gemeentebestuur dat gebleken is dat verwerende partij blijkbaar alsnog op 27.03.2019 en dus nadat de termijn van de artt. 42, §1 Vw. en 52, §4, 2e lid Vb. reeds verstreken was, een beslissing tot weigering van zijn verblijfsaanvraag genomen had. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt nergens dat er hieromtrent enige motivering gegeven wordt.

De beslissing is manifest laattijdig en zodoende nietig. De artt. 42 Vw. en 52 Vb. betreffen een implementatie van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn [...]

In het arrest Diallo / Belgische Staat dd. 27.06.2018 van het Hof van Justitie kwam het Hof wat betreft artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn tot volgende interpretatie: "Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht." (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo)

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing onrechtmatig is en de vermelde bepalingen schendt. De nietigheid van de beslissing dringt zich dan ook op.

In het arrest Diallo werd anderzijds aangehaald dat de Burgerschapsrichtlijn niet de gevolgen regelt van een overschrijding van de termijn voorzien in artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids - en gelijkwaardigheidsbeginsel. Eveneens zette het Hof uiteen dat de verblijfskaart een declaratoire aard kent en zodoende met zich brengt dat deze kaart niet meer doet dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen om vervolgens te besluiten dat artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn er aan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van

een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn de afgifte afhankelijk stelt. Het stilzwijgen van de overheid zou overeenkomstig de bewoordingen van de richtlijn ook niet beschouwd kunnen worden als een goedkeuringsbesluit, althans verzet de richtlijn zich daartegen, aldus het Hof.

Tenslotte heeft het Hof van Justitie in het geval van de heer Diallo geoordeeld dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in de situatie van de heer Diallo aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een burger van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1 van de richtlijn bepaalde termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. (HvJ 27 juni 2018, C- 246/17, Diallo)

De wijze waarop het Hof haar uitlegging/interpretatie heeft geformuleerd doet evenwel besluiten dat wanneer vastgesteld kan worden dat een persoon wel aan de voorwaarden voldoet de Richtlijn zich niet verzet tegen een nationale regeling tot ambtshalve afgifte van de verblijfskaart in het geval van het overschrijden van de termijn van zes maanden. Het Hof schrijft in haar arrest immers dat de richtlijn zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde — komma - (...) — komma — zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. A contrario en wanneer dus wordt vastgesteld dat iemand wél aan de voorwaarden voldoet, is het ambtshalve afgeven van een verblijfskaart bij overschrijding van de termijn van zes maanden niet strijdig met de doelstellingen van de Richtlijn.

Ook uit de overwegingen van het Hof om tot haar prejudicieel antwoord te komen blijkt dat voor zover betrokkene aan de voorwaarden voldoet, een nationale regeling zoals die thans bestaat op zich niet strijdig is met de Richtlijn of nog, niet zou stroken met haar doelstellingen. Immers, in haar overwegingen toetst het Hof de situatie van de heer Diallo aan de wettelijke voorwaarden opdat hij beschouwd kan worden als een welbepaald familielid van een burger van de Unie teneinde in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht en waarbij het Hof vaststelt dat gebleken is dat de heer Diallo aan deze voorwaarden niet voldoet. Vervolgens stelt het Hof vast dat de Belgische wetgever een regeling in het leven heeft geroepen volgens dewelke een verblijfskaart ambtshalve afgeleverd wordt in het geval de termijn van artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38 van zes maanden overschreden wordt. Zij besluit dat een dergelijk stelsel haaks staat op de doelstellingen van de richtlijn 2004/38, voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor. Hieruit volgt nogmaals dat, voor zover iemand dan wél aan de voorwaarden voldoet, het ambtshalve afleveren van een verblijfskaart wegens het overschrijden van de termijn, niet tegen de doelstellingen en/of de tekst van de Richtlijn indruist.

In het geval van verzoeker werd door verwerende partij geenszins geoordeeld dat hij niet aan de voorwaarden (bedoeld in artikel 10, 2e lid, a), b), c) en e) van de Richtlijn zoals geïmplementeerd in artikel 47/3, §2 Vw.) voldoet, maar wel geheel onterecht voorgehouden dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon geen bloed - of verwantschapsband bestaat. Zij stelt immers manifest foutief dat de referentiepersoon de zoon is van de broer van de moeder van de halfbroer van verzoeker.

De referentiepersoon is evenwel de zoon van de grootoom (broer van zijn grootmoeder) van verzoeker, zodat er wel degelijk een verwantschapsband tussen beide bestaat. Ten bewijze van deze verwantschapsband legde verzoeker volgende documenten voor:

- Geboorteakte van verzoeker
- Geboorteakte van zijn vader, M.Z. (= zoon van Y.M.A.)
- Geboorteakte van zijn grootmoeder, Y.E.B. (=dochter van M.A. en M.M.A.)
- Geboorteakte van zijn grootoom (broer van zijn grootmoeder), A.E.B. (= zoon van M.A. en M.M.A.)
- Geboorteakte van de zoon van zijn grootoom (dit is de referentiepersoon), M.E.B. (= zoon van O.M. en F.M.)
- Attest van verwantschap afgeleverd door de lokale overheidsdienst te Al Aaroui (Nador, Marokko) waarin bevestigd wordt dat verzoeker de neef is van de referentiepersoon
- Twee gelijkvormigheidsattesten betreffende de identiteit van de referentiepersoon en de identiteit van de grootmoeder van verzoeker, beide met het doel anomalieën en / of discrepanties in de schrijfwijze van de namen in de verscheidene geboorteaktes op te vangen. Hieruit blijkt dat M.E.B., de zoon van A., de zoon van M.'H. dezelfde persoon is als M.E.B., de zoon van O., de zoon van M.'H. en dat de

grootmoeder van verzoeker, Y.E.B., zoals vermeld op haar geboorteakte als dochter van M.'H. A. en M.M.A. dezelfde persoon is als Y.M.A. zoals vermeld op de geboorteakte van haar zoon M. Z. (vader van verzoeker)

Op basis van deze documenten werd de aanvraag van verzoeker in ontvangst genomen en aan hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Voor zover verwerende partij in de bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat de voorgelegde stukken ten gronde geen afbreuk zouden doen aan de stelling van verwerende partij dat verzoeker geen aanvraag kan doen op basis van artikel 47/1, 2° Vw. wegens de beweerde ontstentenis van enige verwantschapsband dient te worden vastgesteld dat de verwantschapsband bewezen is zoals ook bevestigd werd in de bijlage 19ter dd. 25.09.2018 en anderzijds dat verzoeker alle nodige stukken heeft voorgelegd, zoals overigens in de bestreden beslissing bevestigd wordt (cf. de voorgelegde stukken ten gronde doen hieraan geen afbreuk).

Het tegendeel blijkt, wat dit laatste betreft, alleszins niet uit de bestreden beslissing bij gebreke aan enige inhoudelijke beoordeling van deze stukken noch de vaststelling dat niet alle stukken zouden zijn voorgelegd noch dat er wegens de (weliswaar foutieve) redenering inzake de vereiste familiale band, er nog geen onderzoek zou zijn verricht naar de inhoud van de voorgelegde stukken en er dienaangaande voorbehoud wordt geformuleerd.

Hieruit dient te worden besloten dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet tot de vaststelling is kunnen komen dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om in het Rijk te verblijven en dus met schending van artikel 52, §4, 5e lid Vb. het verblijf geweigerd heeft middels een bijlage 20. Ingevolge de bestreden beslissing is niet gehandeld kunnen worden conform artikel 52, §4, 2e lid Vb., zodat niet anders besloten kan worden dan dat de bestreden beslissing onrechtmatig is nu zij ook een schending van deze bepaling alsook van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de richtlijnconforme interpretatie van het Hof van Justitie hiervan met zich heeft gebracht.

Voor zover de regeling betreffende het ambtshalve afleveren van een verblijfskaart aan betrokkene in het geval van overschrijding van de termijn van zes maanden terwijl een dergelijk ambtshalve afgifte plaatsvindt zonder dat is vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voor de afgifte van kwestieuze kaart voldoet, een niet Richtlijn conforme omzetting betreft in de nationale wetgeving, brengt de bestreden beslissing eveneens een schending met zich van het doeltreffendheidsbeginsel. Daar waar verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden voldoet, zoals hoger is gebleken, althans uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat dit niet het geval zou zijn, en anderzijds, zoals in casu het geval is, blijkt dat de Burgerschapsrichtlijn niet of niet correct werd omgezet in nationale wetgeving, dan kunnen de richtlijnbeoordelingen rechtstreeks doorwerken als ze 'voldoende duidelijk en nauwkeurig' zijn en rechten toebedelen aan particulieren.

Daar waar artikel 10, 2e lid Burgerschapsrichtlijn de afgifte van de verblijfskaart in het geval van verzoeker afhankelijk stelt aan de voorlegging van volgende documenten: a) een geldig paspoort; b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt; c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen; (...) e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; (...)

Dat de bepaling van artikel 10, 2e lid, a), b), c) en e) Burgerschapsrichtlijn zeer duidelijk en nauwkeurig is en eveneens een recht toebedeelt aan een particulier, met name het recht op afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Aangezien de bijlage 19ter dd. 25.09.2018 werd afgeleverd na overlegging van de bewijzen onder artikel 10, lid 2, a) en b) en voorts betrokkene verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 25.12.2018 de volgende bewijzen voor te leggen (noot: het bewijs onder artikel 10, lid 2, c) van de Burgerschapsrichtlijn werd door verwerende partij zelf op basis van het Rijksregister vastgesteld): "Bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin. " (dit betreft het bewijs bedoeld in artikel 10, lid 2, e))

Dat verzoeker op 21.12.2018 de volgende documenten overlegde:

1. Bijlage 19ter

2. Inventaris 3.

Bewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst of er deel te hebben uitgemaakt van het gezin.

Aangezien de inventaris onder 2. volgende documenten vermeldt en dat al deze documenten werden voorgelegd:

- stortingsbewijzen
- betalingen huur
- bewijzen ten laste
- attesten van onvermogen
- verklaring geen financiële steun OCMW
- arbeidscontract referentiepersoon - bewijzen van inburgering
- vorige aanvraag dd 23.06.2017 - vorige aanvraag dd 22.02.2018

De bestreden beslissing erkent ook dat alle stukken ten gronde werden voorgelegd en geeft, minstens impliciet, aan dat zij volstaan door te stellen "de voorgelegde stukken ten gronde doen hier geen afbreuk aan Door laattijdig de bestreden beslissing te treffen (schending van artikel 42 Vw. (en bijgevolg dus ook schending van artikel 10, 1e lid Burgerschapsrichtlijn) en terwijl voldaan werd aan de voorwaarden in artikel 10, 2e lid, a), b), c) en e) Burgerschapsrichtlijn, schendt de bestreden beslissing het recht van verzoeker op afgifte van de verblijfskaart zoals voortvloeit uit artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn alsook het doeltreffendheidsbeginsel bij gebreke aan correcte implementatie van de Richtlijn in de nationale wetgeving.

De nietigheid van de bestreden beslissing dringt zich andermaal op.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verwerende partij flagrant onzorgvuldig te werk is gegaan door de verwantschapsband als onbestaande te beschouwen en de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon geheel anders te schetsen dan dat deze in werkelijkheid is. Nochtans werden de nodige stukken ten bewijze van de verwantschapsband genoegzaam voorgelegd zodat verzoeker er het raden naar heeft hoe verwerende partij tot de frappante conclusie is kunnen komen zoals deze blijkt uit de bestreden beslissing. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing niet enkel de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, doch ook haar materiële motiveringsplicht. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt – onder verwijzing naar de artikelen 52, §4, vijfde lid en 58 van het Vreemdelingenbesluit – gesteld dat verzoeker, die de gezinshereniging aanvroeg op grond van artikel 47/1,2° van de Vreemdelingenwet, "niet [voldoet] aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie". De bestreden bijlage 20 stelt dat de referentiepersoon de "zoon van de broer van de moeder van de halfbroer" van verzoeker is, waarbij er tussen hen geen bloed- of aanverwantschap bestaat. Verder wordt aangegeven dat "zoon van de broer van de moeder van de halfbroer" volgens het culturele besef van de West-Europese samenleving niet wordt beschouwd als familie en dat hij niet behoort tot één van de vier orden van erfgerechtigden, die volgens het Belgisch erfrecht worden beschouwd als familie. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging volgens artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan indienen in functie van de referentiepersoon.

2.3. Waar hij het gebrek aan enige inhoudelijke beoordeling hekelt van de door hem overgelegde bewijsstukken met betrekking tot de overige verblijfsvoorwaarden zoals opgenomen in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, legt verzoeker niet uit waarom hierover moet worden gemotiveerd, ondanks het feit dat er geen sprake is van bloed- of aanverwantschap met de referentiepersoon (zie infra punt 2.14). Verzoeker toont voor het overige niet aan dat de motieven van de bestreden bijlage 20 niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook

niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De in casu ingediende verblijfsaanvraag, geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

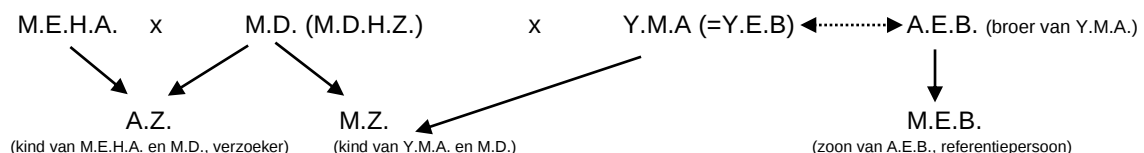
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”.

2.6. Kernpunt van de bestreden beslissing betreft de vaststelling dat de referentiepersoon “*de zoon van de broer van de moeder van de halfbroer*” van verzoeker is. Hierbij wordt aangegeven dat er geen bloed- en aanverwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, zodat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging volgens artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan indienen, in functie van deze referentiepersoon. Verzoeker stelt dat deze vaststelling “*manifest foutief*” is, waarbij hij aangeeft dat hij gezinshereniging beoogt met “*de zoon van de grootoom (broer van zijn grootmoeder)*”. Hij stelt dat er aldus wel degelijk sprake is van een verwantschapsband tussen hemzelf en de referentiepersoon.

2.7. De Raad dient op te merken dat verzoekers voorstelling van de familiale banden niet klopt, minstens wordt dit niet ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Een onderzoek van de bij de verblijfsaanvraag gevoegde geboorteakten die zich bevinden in het administratief dossier leert immers dat niet M.Z. – zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt – zijn vader is, doch wel M.D. Verder blijkt uit de geboorteakten dat verzoeker (A.Z.) en M.Z. beiden dezelfde vader hebben, met name M.D. (zoals vermeld op de geboorteakte n° 69 van A.Z., opgesteld in 2002) en M.D.H.Z. (zoals vermeld op de geboorteakte n° 1832 van M.Z., opgesteld in 1967).¹ Zij hebben evenwel een andere moeder. Verzoekers moeder is M.E.H.A., daar waar M.Z.’s moeder Y.M.A. (volgens het gelijkvormigheidsattest Y.E.B.) is. M.Z. en verzoeker betreffen aldus halfbroers. De bestreden beslissing stelt bijgevolg terecht dat de referentiepersoon de zoon is van de broer van de moeder van de halfbroer van verzoeker. De Raad merkt op dat verzoeker enkel stelt dat dit manifest foutief is, maar niet betwist dat als dit een correcte inschatting is van de familiale situatie, er geen sprake is van bloed- of aanverwantschap tussen hemzelf en de moeder van zijn halfbroer en bijgevolg ook niet tussen hemzelf en de zoon van de broer van de moeder van zijn halfbroer.

2.8. Een schematisch overzicht kan verduidelijken hoe de referentiepersoon zich situeert ten opzichte van verzoeker. :

2.9. Uit een nazicht van de geboorteakten blijkt aldus dat verweerder terecht stelde dat de referentiepersoon (M.E.B.) de zoon is van de broer (A.E.B.) van de moeder (Y.M.A.) van verzoekers halfbroer (M.Z.). Wat betreft het in het verzoekschrift vermelde “*attest van verwantschap*”, afgeleverd door de

¹ Indien M.D. en M.D.H.Z. toch niet dezelfde persoon zouden zijn en het verschillende vaders betreft dan impliceert dit dat verzoeker en de referentiepersoon helemaal geen connectie hebben.

lokale Marokkaanse autoriteiten waarin wordt geponeerd dat verzoeker de neef is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat dit attest zich niet in het administratief dossier bevindt. Evenmin bevat het administratief dossier enige aanwijzing dat dit attest van verwantschap werd overgemaakt bij het indienen van de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag. De overtuiging van verzoeker dat hij voormeld attest wel degelijk heeft overgemaakt, volstaat niet. Verzoeker kan bezwaarlijk van de Raad verwachten dat hij zonder meer aanneemt dat het attest werd overgemaakt, wanneer het zich niet in het administratief dossier bevindt en er zich hierin evenmin enige indicatie bevindt dat dit zou zijn overgemaakt. Verweerder kan derhalve niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het betreffende attest. Waar verzoeker dit attest ter terechtzitting neerlegt, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Zoals verweerder ter terechtzitting terecht stelde, kan dit attest enkel mee in rekening worden gebracht indien het werd overgemaakt naar aanleiding van de verblijfsaanvraag, quod non in casu. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat voormeld attest ook niet meer is dan een stuk waarin een voorzitter van een gemeente (*“Président de la Commune”*) kort attesteert dat *“selon informations obtenues par nos agent (sic) subalternes”* verzoeker en de referentiepersoon als *“cousin”* worden beschouwd. Het staat verzoeker alleszins vrij een nieuwe verblijfsaanvraag te initiëren, ditmaal vergezeld van het betrokken attest van verwantschap.

2.10. Ook het betoog ter terechtzitting dat de Marokkaanse cultuur eigen gewoontes kent bij de vermelding van achternamen, kan geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 2.8. Hoewel dit betoog niet geheel onaannemelijk is – gelet op de vaststelling dat de naam van verzoekers vader op verzoekers geboorteakte slechts met één achternaam wordt weergegeven, met name M.D., waarbij aan deze achternaam van verzoekers vader op de geboorteakte van verzoekers halfbroer nog de vermelding H.Z. (*Hadj Zanou*) wordt toegevoegd – biedt het geen verklaring in verzoekers situatie. Het gaat in casu immers niet om toevoegsels in achternamen, doch om een wezenlijk verschil in de achternamen. Verzoeker stelt immers dat zijn vader M.Z. is, terwijl verweerder uitgaat van de veronderstelling – en die veronderstelling vindt steun in verzoekers geboorteakte – dat zijn vader M.D. is. Aldus is er sprake van een geheel andere achternaam, zodat een eventuele toevoeging of weglating van een toevoeging in de achternamen geen verklaring biedt. Alleszins dient de Raad ook vast te stellen dat verzoeker deze verduidelijking aangaande de Marokkaanse cultuur inzake achternamen niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder, zodat hij hiermee geen rekening kon houden. Zulks kan niet behoren tot de algemene kennis van verweerder.

2.11. Het enkele gegeven dat aan verzoeker een bijlage 19ter werd uitgereikt, houdt ook niet zonder meer in dat de verwantschap van verzoeker met de referentiepersoon door verweerder werd aanvaard. Dit impliceert enkel dat het betrokken gemeentebestuur van oordeel was dat bewijzen werden overgemaakt die van aard zijn dat zij een familieband zouden kunnen aantonen zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zodat de verblijfsaanvraag kon worden overgemaakt aan verweerder.

2.12. Gelet op bovenstaande kan verzoeker aldus niet worden gevolgd, waar hij stelt dat verweerder *“flagrant onzorgvuldig te werk is gegaan door de verwantschapsband als onbestaande te beschouwen en de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon geheel anders te schetsen dan dat deze in werkelijkheid is”*.

2.13. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar het arrest SM. t. het Verenigd Koninkrijk van 26 maart 2019 (C-129/18). In voormeld arrest – dat werd uitgevaardigd voordat het verzoekschrift werd ingediend – worden richtlijnen ontplooid over de wijze waarop artikel 3, tweede lid, a) van richtlijn 2004/38/EG kan worden geïnterpreteerd, dit in het specifieke geval van een kind dat uit hoofde van de Algerijnse kafala onder vaste wettelijke voogdij van een Unieburger is geplaatst. Verzoeker stelt dat indien dat minderjarig kind kan worden beschouwd als een *“ander familielid”* (in de zin van artikel 3, lid 2, onder a) van richtlijn 2004/38/EG), dat dit dan zeker geldt voor hem, gezien er in casu sprake is van een verwantschap met de referentiepersoon. De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoeker nergens in zijn verzoekschrift aanvoert dat als de in de bestreden beslissing gedane inschatting van zijn familiale situatie correct is, er niet mag worden geconcludeerd dat er geen sprake is van bloed- of aanverwantschap tussen hemzelf en de moeder van zijn halfbroer en bijgevolg ook niet tussen hemzelf en de zoon van de broer van de moeder van zijn halfbroer. Verzoeker betwist ook de motivering in de bestreden beslissing niet dat de zoon van een broer van een moeder van een halfbroer volgens het culturele besef van de West-Europese samenleving niet wordt beschouwd als familie en dat hij niet behoort tot één van de vier orden van erfgerechtigden, die volgens het Belgisch erfrecht worden beschouwd als familie. In het verzoekschrift is verder geen enkel spoor terug te vinden van een betwisting van de wijze waarop verweerder artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet interpreteert. Verzoeker heeft zich ertoe beperkt te stellen dat verweerders voorstelling van de familiale banden manifest foutief is en dat er wel degelijk

sprake is van een verwantschapsband. Zoals hierboven reeds uiteenzet, kan dit betoog niet worden aangenomen. Evenwel kan nergens in het verzoekschrift worden gelezen dat verzoeker zich verzet tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het gebrek aan bloed- en aanverwantschapsband impliceert dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan indienen. Evenmin betwist verzoeker de relevantie van deze elementen in het kader van de vaststelling van de hoedanigheid van “*ander familielid*” in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker, met zijn verwijzing ter terechtzitting naar het arrest C-129/18 van het Hof van Justitie, alsnog tracht aan te tonen dat verweerder de vereiste hoedanigheid van “*ander familielid*” in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op incorrecte wijze zou interpreteren, betreft dit aldus een nieuwe argumentatie. Luidens artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet is het niet toegestaan ter terechtzitting een argumentatie te ontwikkelen, die niet reeds eerder in het verzoekschrift werd opgenomen. Verzoeker toont ook niet aan waarom hij deze argumentatie niet reeds in het verzoekschrift kon ontwikkelen. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het arrest C-129/18 van het Hof van Justitie handelt over een kind dat uit hoofde van de Algerijnse kafala onder vaste wettelijke voogdij van een Unieburger is geplaatst. Verzoekers situatie is hier geenszins mee te vergelijken. Verzoeker kan dit arrest niet meer laten zeggen dan wat het zegt.

2.14. Gelet op wat voorafgaat, dient aldus te worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft aange-toond dat verweerder op incorrecte wijze heeft vastgesteld dat de referentiepersoon “*de zoon van de broer van de moeder van [zijn] halfbroer*” is en nergens betwist dat er in dat geval tussen hemzelf en de referentiepersoon geen bloed- of aanverwantschap bestaat. Verzoeker betwist verder niet dat verweerder op grond van voormeld gebrek aan bloed- of aanverwantschap kon stellen dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan indienen en dus niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

2.15. Verzoeker wijst verder naar het gestelde in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing is op “*andere familieleden*” – en artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelt dat voormelde nationale bepalingen een omzetting vormen van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker verwijst naar het arrest Diallo van 27 juni 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-246/17) – dat voormeld artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG interpreteert – en weerhoudt voor zijn zaak twee kernelementen: (1) verweerder diende binnen de zes maanden een beslissing te nemen én te betekenen en (2) het Unierecht verzet zich niet tegen een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart indien aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan.

2.16. Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Deze bepaling werd omgezet in de Belgische nationale rechtsorde, en meer bepaald in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

2.17. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijn-

conforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

2.18. Een eerste vraag die zich stelt, is de vraag of artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG eveneens van toepassing is op *“andere familieleden”*. Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, kunnen deze *“andere familieleden”* zich beroepen op een richtlijnconforme interpretatie van de implementering ervan in het nationale recht, met name van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.19. Uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG *“een administratieve procedure”* betreft *“die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht [is]”*, waarbij dit onderzoek *“zowel met een positief besluit als met een negatief besluit [kan] worden afgerond”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Verder blijkt dat de Uniewetgever *“zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo en HvJ 5 september 2012, C-83/12, Rahman). Deze opsomming van documenten die moeten worden overgelegd, heeft zowel betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2 punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, als op de familieleden bedoeld in artikel 3, tweede lid van voormelde richtlijn. Het enkele gegeven dat artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG melding maakt van *“familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten”* impliceert niet dat deze bepaling zich enkel richt ten aanzien van familieleden in de zin van artikel 2 punt 2 van de richtlijn. Hierbij kan worden opgemerkt dat *“het begrip ‘familieleden’ in dit verband in andere bepalingen van richtlijn 2004/38 gebruikt [wordt] als een begrip dat tevens de personen bedoeld in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn omvat. In het bijzonder in artikel 10 van deze richtlijn, dat betrekking heeft op de afgifte van de verblijfskaart aan ‘familieleden van een burger van de Unie’, wordt in lid 2, onder e) en f), de documenten genoemd die de personen bedoeld in artikel 3, lid 3, eerste alinea, onder a) en b) van deze richtlijn moeten overleggen voor de afgifte van deze verblijfskaart”* (HvJ 12 juli 2018, C-89/17, Banger, 46). Verder blijkt duidelijk dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG kan als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

2.20. Gelet op bovenstaande kan aldus worden aangenomen dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG tevens betrekking heeft op de personen, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn. Aldus kan tevens worden aangenomen dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook voor wat betreft de *“andere familieleden”* van artikel 47/1 van dezelfde wet, een omzetting vormt van artikel 10 van de voormelde richtlijn. Hieruit vloeit voort dat verzoeker zich aldus kan beroepen op een Unierechtelijke interpretatie van deze nationale bepaling. Het past in deze aldus het gestelde in het voormelde arrest Diallo van naderbij te bekijken.

2.21. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van

een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Het staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing in casu te laat werd getroffen zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift.

2.22. Verder wordt in het arrest Diallo aangegeven dat richtlijn 2004/38/EG geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1 van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen. Er wordt in deze evenwel benadrukt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee [brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”*. Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”*. Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Zoals verzoeker terecht stelt, is een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart dus enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.23. Hoewel bovenstaande redenering van het Hof van Justitie niet geheel onverkort kan worden toegepast op personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – gelet op het gegeven dat het Hof in zijn redenering wijst op de declaratoire aard van de verblijfskaarten, die niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen, terwijl personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG geen recht op verblijf aan deze richtlijn kunnen ontleen – dient het gestelde door het Hof naar analogie tevens te worden toegepast op de situatie van personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn. Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG voordeliger zouden worden behandeld dan familieleden, bedoeld in artikel 2, punt 2 van de richtlijn. Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het stelde dat *“[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”*, dient te worden vastgesteld dat een meer gunstigere behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun vindt in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. Bovendien heeft, zoals eerder gezegd (zie supra punt 2.22), het Hof van Justitie in het arrest Diallo gewezen op *“de doelstellingen van richtlijn 2004/38”* die zich verzetten tegen de afgifte van een verblijfskaart aan kernfamilieleden wanneer niet werd voldaan aan de voorwaarden, waarbij niet kan worden ingezien waarom de doelstellingen van dezelfde richtlijn zich hier voor *“andere familieleden”* niet tegen zouden verzetten.

2.24. Aldus dienen de nationale bepalingen voor de situatie van *“andere familieleden”*, zoals in casu het geval is, eveneens te worden geïnterpreteerd rekening houdende met het gestelde door het Hof van Justitie. In deze kan worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet toelaten dat deze bepaling richtlijnconform wordt geïnterpreteerd. Concreet leidt dit ertoe dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden geïnterpreteerd dat binnen de dwingende termijn van zes maanden een beslissing dient te worden getroffen en betekend, doch dat bij overschrijding van de termijn slechts een verblijfskaart kan worden verstrekt indien vaststaat dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat er geen sprake is van een bloed- en aanverwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon. Evenmin heeft verzoeker in zijn verzoekschrift de wijze van interpretatie door verweerder van de vereiste familieband van *“andere familieleden”*

van Unieburgers betwist. Verzoeker brengt de in de bestreden beslissing gedane beoordeling dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen als *“ander familielid”* in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in functie van de referentiepersoon niet aan het wankelen. Aldus kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd gesteld: *“betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.”* Zoals reeds eerder gezegd legt verzoeker niet uit waarom verweerder na deze vaststelling alsnog de documenten met betrekking tot de overige voorwaarden inhoudelijk diende te bespreken. Verzoeker kan op grond van dit gebrek aan onderzoek van de (overige) voorwaarden dan ook niet stellen dat verweerder in gebreke zou zijn gebleven een *“individueel en grondig onderzoek”* van zijn aanvraag te voeren. Gelet aldus op de vaststelling dat verzoeker niet heeft weerlegd dat hij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, met name omdat er geen band van bloed- of aanverwantschap is met de referentiepersoon, blijkt niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog aangaande de overschrijding van de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden. In deze omstandigheden blijkt immers niet dat verzoeker alsnog, op grond van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat Unierechtelijk wordt geïnterpreteerd, is gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, om de enkele reden dat de beslissing niet binnen een termijn van zes maanden werd getroffen.

2.25. Wat betreft artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit: deze bepaling kan niet ingaan tegen artikel 42 van de Vreemdelingenwet, geïnterpreteerd op een Unierechtelijke wijze. Deze bepaling dient dus buiten toepassing te worden verklaard op grond van artikel 159 van de Grondwet.

2.26. Gelet op bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat verweerder de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet anders heeft geschetst dan deze in werkelijkheid is en dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij met schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit het verblijf heeft geweigerd middels een bijlage 20.

Het eerste middel is ongegrond.

2.27. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42, §1 en §4, 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit, van *“het wettigheidsbeginsel”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoeker diende een aanvraag in als ander familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2° Vw..

Op deze situaties zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing (artikel 47/2 Vw.).

Artikel 42, §§ 1 en 4 Vw. bepalen: § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. § 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Artikel 52, §2 Vb. bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag bovendien de volgende documenten dient over te maken : 1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Artikel 52, §3 Vb. regelt de gevolgen in het geval niet alle documenten bedoeld in §2 tijdig werden voorgelegd of wanneer de woonstcontrole negatief is.

Artikel 52, §4 Vb. tenslotte regelt de gevolgen in het geval het familielid wel tijdig alle documenten overmaakt en regelt eveneens de wijze van afgifte van de verblijfskaart in het geval het verblijf erkend wordt dan wel de kennisgeving van een weigeringsbeslissing middels een bijlage 20 in het geval het verblijfsrecht niet erkend wordt.

Uit de tekst van voornoemde bepalingen blijkt niet volgens welke modaliteiten welke documenten voor de 'andere familieleden' moeten worden overlegd en dus kunnen deze bepalingen evenmin gehanteerd

worden ter bepaling van de gevolgen van het al of niet (tijdig en volledig) voorleggen van bepaalde documenten noch ter bepaling van de gevolgen van een niet erkenning van het verblijfsrecht.

De bestreden beslissing vermeldt dat zij genomen wordt "in uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid Vb. gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter

Artikel 58 Vb. schrijft voor dat: Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Uit de tekst van artikel 58 Vb. kan echter niet afgeleid worden dat de modaliteiten zoals thans voorzien in artikel 52 Vb. ook van toepassing zijn op de 'andere familieleden' nu de tekst van artikel 58 Vb. niet meer is dan een herhaling van de tekst van artikel 47/2 Vw. en slechts ten gevolge heeft dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de klassieke familieleden zoals omschreven in artikel 40bis Vw. ook op de 'andere familieleden' van toepassing zijn.

Artikel 52 Vb. wordt nergens op de andere familieleden van toepassing verklaard noch worden deze 'andere familieleden' in de bepaling van artikel 52 Vb. voorzien en evenmin is er een andere bepaling terug te vinden in het Vreemdelingenbesluit die dan wel de modaliteiten, voorwaarden en gevolgen zou regelen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat er voor deze 'andere familieleden' tot op heden geen modaliteiten werden voorzien volgens dewelke de verblijfskaart dient te worden afgegeven en dus evenmin op welke wijze een weigering van de erkenning van het verblijf ter kennis dient te worden gebracht.⁴

Bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing het wettigheidsbeginsel schendt door op grond van artikel 52, §4, 5e lid Vb. de erkenning van het verblijfsrecht te weigeren en dit te doen middels een bijlage 20.

Voor zover artikel 52, §2 Vb. een implementatie betreft van artikel 10, 2e lid van de Burgerschapsrichtlijn dient te worden vastgesteld dat met de huidige tekst van artikel 52, §2 Vb. slechts een gedeeltelijke omzetting werd gerealiseerd en de situaties voorzien in artikel 10, 2e lid, e) en f) van de Burgerschapsrichtlijn niet werden opgenomen. In de situatie van verzoeker had voor wat betreft de afgifte van de verblijfskaart dan ook toepassing moeten worden gemaakt van de modaliteiten en voorwaarden voorzien in de tekst van de richtlijn bij gebreke aan implementatie van deze modaliteiten in de Belgische wetgeving.

Bijgevolg en op voorwaarde dat verzoeker zijn identiteit bewijst en een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document voorlegt waaruit blijkt dat hij ten laste is van de burger van de Unie, of bij hem inwoont, hetgeen verzoeker aangetoond en voorgelegd heeft, dient te resulteren in de afgifte van een verblijfskaart, zonder meer.

De bestreden beslissing voert alleszins niet aan dat deze bewijzen niet werden voorgelegd noch dat de voorgelegde bewijzen naar hun inhoud niet zouden volstaan. De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn nu zij niet richtlijnconform getroffen werd.

Artikel 58 Vb. en artikel 42, §1, 1e lid Vw. werden eveneens geschonden nu deze bepalingen voorschrijven dat de Minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden op het grondgebied van het Rijk begunstigen, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag, respectievelijk, het verblijf erkennen door rekening te houden met het geheel van de elementen van het dossier.

Een dergelijk onderzoek blijkt in zijn geheel niet te hebben plaatsgevonden daar waar enerzijds er manifest foutief wordt gesteld dat er geen bloed - of verwantschapsband bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon en anderzijds er wordt geponeerd dat de voorgelegde stukken ten gronde hieraan geen afbreuk doen. Uit niets blijkt dat verwerende partij deze stukken in concreto naar hun inhoud beoordeeld heeft. Verwerende partij dient te voldoen aan haar materiële motiveringsplicht. Dit houdt in dat de motivering draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., ra. 43.556 van 30.06.1993).

De verplichtingen die op verwerende partij rusten inzake uitdrukkelijke motivering zijn verankerd in de Vreemdelingenwet onder artikel 62 en tevens gewaarborgd in de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. Dat verwerende partij vervolgens het zorgvuldigheidsbeginsel in acht dient te nemen, hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Door op deze manier de verstreckende maatregel die ten aanzien van verzoeker werd getroffen, te motiveren gaat verwerende partij niet alleen bijzonder onzorgvuldig te werk, tevens schendt zij haar formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten hetwelk gebaseerd wordt op artikel 7,1,2° Vw.: legaal verblijf in België is verstreken. Overeenkomstig artikel 52, §4, 5e lid Vb. kan de weigering van het verblijf gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien uit de tekst van artikel 52 Vb. nergens blijkt dat deze bepaling tevens toepassing vindt op de in artikel 47/1, 2° Vw. bedoelde familieleden, kan verwerende partij het treffen van een verwijderingsmaatregel middels een bijlage 20 ten aanzien van verzoeker derwijze niet afdoende formeel motiveren.

Artikel 74/13 Vw. luidt als volgt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins - en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Wat de verwijderingsmaatregel betreft dient andermaal te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van enig onderzoek ten gronde noch een motivering die voldoet aan de bepalingen van artikel 62 Vw. en artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verwerende partij vergenoegt zich met te stellen dat het feit dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft een bevel niet in de weg kan staan en voorts dat verzoeker een volwassen persoon is van wie verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Enige beoordeling in concreto van het gezins - en familieleven dat verzoeker en de referentiepersoon onderhouden blijft geheel achterwege.

*Dat de beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en de verwijderingsmaatregel de voormelde wettelijke bepalingen schenden alsook de motiveringsplicht dewelke op verwerende partij rust. De nietigheid ervan dringt zich op
Het tweede middel is gegrond.*

2.28. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2.

2.29. Kernbetoog van verzoekers tweede middel is dat nergens in het Vreemdelingenbesluit zou zijn voorzien dat de bepalingen, opgenomen onder hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden, en vreemdelingen, familieleden van een Belg*”, tevens van toepassing zijn op de “*andere familieleden*”. Hij meent, meer bepaald, dat niet blijkt dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit – dat de modaliteiten regelt van verblijfsaanvragen, ingediend door familieleden van Unieburgers/Belgen, waaronder de afgifte van een bijlage 20 in geval van negatieve beslissingen – tevens van toepassing zou zijn op verblijfsaanvragen, ingediend door “*andere familieleden*” van Unieburgers. Dit betoog mist evenwel juridische grondslag.

2.30. Het door verzoeker in zijn verzoekschrift weergegeven artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de

andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

2.31. Verzoeker stelt dat “[u]it de tekst van artikel 58 Vb. [...] echter niet [kan] afgeleid worden dat de modaliteiten zoals thans voorzien in artikel 52 Vb. ook van toepassing zijn op de ‘andere familieleden’ nu de tekst van artikel 58 Vb. niet meer is dan een herhaling van de tekst van artikel 47/2 Vw. en slechts ten gevolge heeft dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de klassieke familieleden zoals omschreven in artikel 40bis Vw. ook op de ‘andere familieleden’ van toepassing zijn”, doch dit betoog kan niet worden aangenomen. Verzoeker kan niet in alle ernst voorhouden, als zou uit artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit – dat in uitdrukkelijke termen stelt: “*met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.*” – niet duidelijk kunnen worden afgeleid dat de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit, opgenomen onder hoofdstuk I van dat besluit, tevens van toepassing zijn op de “andere familieleden”. Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker meent te kunnen stellen dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit “*slechts ten gevolge heeft dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de klassieke familieleden zoals omschreven in artikel 40bis Vw. ook op de ‘andere familieleden’ van toepassing zijn.*” Zoals gezegd, regelt artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet de toepasselijkheid van hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet op de “andere familieleden”, waarbij artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit de toepasselijkheid van hoofdstuk I van het Vreemdelingenbesluit op de “andere familieleden” regelt.

2.32. Aldus dient te worden vastgesteld dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit wel degelijk voorziet dat de modaliteiten inzake de wijze waarop de weigering van de erkenning van het verblijf ter kennis moet worden gebracht, zoals vastgelegd in artikel 52 van hetzelfde besluit, van toepassing zijn op verblijfsaanvragen van “andere familieleden”. Een schending van voormelde bepalingen van het Vreemdelingenbesluit of van “het wettigheidsbeginsel” blijkt niet. Alleszins toont verzoeker niet concreet aan op welke wijze hij is benadeeld door de afgifte van een bijlage 20.

2.33. Waar hij stelt dat artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit slechts een gedeeltelijke implementatie van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG uitmaakt – daar waar artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit geen melding maakt van de situaties voorzien in artikel 10, tweede lid, e) en f) van voormelde richtlijn – toont verzoeker niet aan welk belang hij bij dit betoog heeft. De door verzoeker vooropgestelde consequentie van deze voorgehouden gedeeltelijke implementatie van artikel 10 van de richtlijn, is dat “*toepassing moet worden gemaakt van de modaliteiten en voorwaarden voorzien in de tekst van de richtlijn.*” In deze kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit reeds is gebleken dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG louter een administratieve procedure uitmaakt, waarin een opsomming wordt gegeven van de documenten die moeten worden overgemaakt. Aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG kan als dusdanig geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend. Er dient tevens vast te staan dat de aanvrager voldoet aan de gestelde voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Zelfs indien aldus zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker zijn identiteit bewijst en de documenten, bedoeld in artikel 10, tweede lid e) van de richtlijn 2004/38/EG, heeft overgemaakt, volgt hieruit nog niet “*de afgifte van een verblijfskaart zonder meer.*” De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden (zie supra), zodat geen enkele toepassing van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG in zijn geval kan leiden tot de afgifte van een verblijfskaart (cf. HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo).

2.34. Wat betreft de bevelscomponent die is opgenomen in de bijlage 20, herhaalt verzoeker nogmaals zijn betoog dat niet blijkt dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit – waarvan §4, vijfde lid voorziet in de mogelijkheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – tevens van toepassing is op “andere familieleden”. Zoals hierboven reeds uiteengezet, mist dit betoog juridische grondslag. Verder betwist verzoeker niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, werd volgende passage opgenomen in de bestreden beslissing: “*Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in*

België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene". Verzoeker stelt de motivering "geen blijk geeft van enig onderzoek ten gronde noch een motivering die voldoet aan de bepalingen van artikel 62 Vw. En artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991." Verzoeker toont niet aan waarom voormelde motivering niet voldoende zou zijn. Hij stelt dat een beoordeling in concreto van zijn gezins- en familie-leven en dat van de referentiepersoon geheel achterwege blijft, doch gaat eraan voorbij dat verweerder reeds in het kader van de weigeringsbeslissing heeft gesteld dat er geen bloed- en aanverwantschap bestaat tussen hem en de referentiepersoon. Verzoeker toont niet concreet aan waarom het, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet zou volstaan om te stellen dat er enerzijds geen sprake is van een bloed- en aanverwantschap en anderzijds dat hij een volwassen man is, van wie kan worden verwacht dat hij zijn leven kan opbouwen zonder nabijheid van de referentiepersoon. Minstens toont verzoeker niet aan waarom in zijn geval niet zou kunnen worden geoordeeld dat hij zijn leven verder kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

2.35. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het tweede middel ongegrond is.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA